

våbeneksport til Sydafrika som angiveligt foregik eller var planlagt fra Storbritannien, USA og Frankrig.

Flertallet af de afrikanske indlæg anbefalede en total isolering af Sydafrika, herunder suspension af dets medlemskab af FN, samt bistand til frihedsbevægelserne.

Blandt de afrikanske indlæg kan nævnes Zambia, som stærkt fordømte Storbritanniens og Frankrigs holdning til våbenblokaden, og iøvrigt hævdede, at Sydafrika havde krænket Zambias territoriale integritet under påskud af, at Zambia gav asyl til medlemmer af frihedsbevægelserne. Zambia havde imidlertid ingen moralsk ret til at afskære et undertrykt folk fra at kæmpe for dets frihed. Tanzania afviste Sydafrikas såkaldte „udadvendte“ politik, som blot et forsøg på at konsolidere apartheidssystemet. Det var samarbejde mellem Vesten og Sydafrika, snarere end det dårlige forhold mellem det frie Afrika og Sydafrika, som tilskyndede regimet til dets undertrykkelsespolitik. Regimet ville derfor være bukket under, hvis sanktionerne imod det havde været iværksat generelt. Tanzania fordømte kraftigt de lande, som leverede våben til Sydafrika, idet man betegnede sondringen mellem våben til ydre forsvar og til indre undertrykkelse som illusorisk.

Som under 24. samling var indlægget fra Cameroun en tilslutning til Lusaka-manifestet af 1969 med dets principielle forkastelse af vold og til det deri udtrykte ønske om dialog. Kenya nævnte, at Lusaka-manifestet gentagne gange var afvist af regeringen i Pretoria, som formåede at trodse verdensopinionen, fordi visse lande stadig opretholdt handelsmæssige og diplomatiske forbindelser med det. Disse lande måtte imidlertid meget snart vælge mellem kortsigtet økonomisk vinding og langsigtet venskabeligt forhold til Afrika. Kenya udtrykte anerkendelse til den engelsk-sprogede presse i Sydafrika og Kirkernes Verdensråd for deres holdning overfor regimet. Nigeria rettede bl. a. en varm tak til Sovjetunionen for dens trofaste overholdelse af FN's resolutioner vedrørende apartheid.

En særlig holdning overfor Sydafrika indtoges af Elfenbenskysten, som tog afstand fra våbenleverancerne og raceadskillelspolitikken, men som modforanstaltning anbefalede en verdenskonference om apartheid-

spørgsmålet og iøvrigt appellerede til Sydafrika om at opgive sin race teori baseret på falske videnskabelige og religiøse argumenter. Malawi udskilte sig, ikke overraskende, fra de andre afrikanske talere ved at sige, at roden til apartheidsystemet var de hvides frygt for de sorte. Man måtte derfor overbevise det hvide mindretal om, at Afrika var åbent for alle og at ingen race burde undertrykke en anden. Man skulle skabe kontakt med den sydafrikanske regering — ikke ved resolutioner — men ad diplomatiske kanaler. Man vendte sig mod foreslåede radioudsendelser til Sydafrika, idet disse udsendelser alligevel ikke ville nå til dem, som kunne få udbytte af udsendelserne.

De arabiske lande udtrykte solidaritet med frihedsbevægelserne i Sydafrika.

Østlandene lagde ansvaret på de internationale monopoler, Sydafrikas store vestlige handelspartnere og på NATO, og anbefalede materiel støtte til frihedsbevægelserne i Sydafrika og det sydlige Afrika.

Flertallet af de asiatiske indlæg indtog et mellemstandpunkt, idet disse lande fandt, at verdensopinionens indflydelse overfor Sydafrika ikke burde undervurderes. Pakistan gik dog ind for væbnet bistand til frihedsbevægelserne.

Blandt indlæggene fra de latinamerikanske lande er der grund til at fremhæve, at Mexico erklærede, at gennemførelsen af kapitel VII-foranstaltninger havde vist sig umulig, og at det derfor var nytteløst at insistere derpå. Pagten indeholdt imidlertid mere effektive midler til at lægge pres på Sydafrika, og han gjorde sig til talsmand for, at Sydafrika, som anbefalet i OAU-manifestet, blev suspenderet fra medlemskab af FN i medfør af pagtens art. 5. Brasilien og Argentina benægtede et påstået militært samarbejde med Sydafrika. Venezuela foreslog udarbejdelse af en kodifikation af de hidtil vedtagne foranstaltninger overfor Sydafrika, som ved ratifikation skulle gøres bindende for de enkelte medlemslande.

Fra vestlig side fremkom under generaldebatten indlæg fra de tre skandinaviske lande, samt Holland, Belgien, Italien og New Zealand.

I Danmarks indlæg (bilag 7) erindredes om, at så godt som alle indlæg under generalforsamlingens jubilæumsdebat havde omtalt raceproblemerne, specielt apartheid-